

Патрички-те проклѣтїи и анаѣми, кога са несправедливи обращать се на того който ги произнося. Стига да слѣпеимъ, ако имаше Балгаре Владѣицы и по Болгарїя-та и въ Синода-тъ да разбиратъ перевода-тъ на Евангелїето, не щеха да го запрещава-тъ, зачото нѣма въ него нищо противно. Молете ся Господу Богу, да ся сжали на чада-та си! и да содержи здравъ милосердїя-тъ Султанъ Абдулъ Меджидъ, що ви даде толкози добрини съ Гюлханскїя-тъ Хатишерифъ, той саятъ може да облегчи и страдаїето на народа-тъ си, за да си иматъ свои пастыри и Балгарско Богослуженїе. Това ще го направи како добръ Отецъ кога узнае иностранны-те хитрости.”

На 1842 (Іуліа 19) пакъ писали :

«Горно-то писмо ви писахме презъ Царьградъ. Това ви иде прате-но прѣзъ Г. Иларїона Стояновича, когото ви рекумандуваме да му дадете отъ ваша сельска страна сѣка помощъ, за да може да получи на Балгарско-то священство, и ако е нужно, пишете и на други села.— Пенчо Палаузовъ дойде тука, но по обикновенїе-то си писъма отъ васъ не ни донесе (21). — Пишатъ ни, че депутати-тъ, что бѣха пратени по онази година да искатъ Балгарскы владика, ги подкупили греци-тъ, и стана пакъ грекъ (22). Други патъ гледайте да избирате хора безпорочни на тѣзи работи, които са святы; икаква дарба на свята-тъ не треба да ги искушава. Освенъ това, чуваме, чи кога дохажда грекъ владика, още отъ Царьградъ приготвява разны харизмы на чорбаджїи-тъ по градове-тъ и села-та, които като имъ ги даде, тѣзи малодушни и корыстолюбивы Балгаре ставатъ неговъ тарафъ, и така той угнѣтыва по воля-та си бѣдни-тъ, и така не имъ е срамъ на чорбаджїи-тъ да станатъ угнѣтители на братья-та си за прибыль (кяръ) на чужеземци. Тѣзи безсмислени ще даватъ отвѣтъ на Всевышняго за тѣхныя-тъ поступокъ.»—

(21) Помянуваннїй-тъ тукъ Пенчо Палаузовъ е единоутробенъ братъ на приснопоминаемый-тъ Н. С. Палаузова. Габровско-то училище е и къмъ него задължено отчасти дѣто му е послужилъ съ прѣнасянїе-то на писма и книги и други таквызъ ангариї отъ Одессѣ до въ Габрово и обратно. Тѣзи услуги колкото малки и да ся виждатъ не сѣ бывали безъ трудъ и разnosки, което не е малко нѣщо като за негово-то състоянїе и разбиранїе и показывать неговъ-тъ добръ волиѣ, также и ревность къмъ училище-то що е ималъ. А като смислихъ мѣнотїи-тъ за съобщенїе въ онѣзи врѣмена, то ще видимъ че неговъ-тъ трудъ не е лишенъ и отъ нѣкоїжъ важность въ ползѣ на училище-то. За това и исторїи-тъ съ признательность му посвѣщава тѣзи редовце.

(22) Вижъ примѣчанїе 19-то.